

Corona Ceza

– S.Karagöz · 09 Nisan 2020

Sevgili yazar dostum Nizamettin Uca engin bir hayal gücüne sahip. Onun yazılarını, kitaplarını okurken kendinizi olayların içinde buluyor adeta bir kahramana dönüşüyorsunuz.

Son günlerde insanlığın başına musallat olan KORONA yediden yetmişe herkesin anlayabileceği bir dille ancak bu kadar güzel anlatılabiliyordu.

Kutluyor, başarılarının devamını diliyorum ❤️

ÖYKÜ

Corona (Ceza)

“Tez her yana haber salın, büyük konsey deniz kenarında toplansın” diye kükredi Aslan.

Ağaç dalında tünemiş Gökdoğan hiçbir şey sormadı “Emredersin Kralım” dedi gökyüzüne doğru havalandı.

Aslanın evinin önünde uyuyan Çita hiçbir şey sormadı “Emredersin kralım” dedi hızla koşmaya başladı. Toprağı eşelemekte olan köstebek hiçbir şey sormadı “Emredersin Kralım” dedi hızla toprağın altına daldı.

Kıyıda neşe içinde yüzen, zıplayan Yunus hiçbir şey sormadı “Emredersin Kralım” dedi denizin derinliklerine açıldı.

Aslan Kralın emri kısa sürede tüm hayvanlar alemine yayılıverdi.

Önce kaplan geldi, sonra zürafa, ardından göklerin hakimi kartal, karınca padişahı, tilki şahı, akbaba prensi, fil, gergedan, yılan, sırtlan, maymun, şempanze, goril... derken deniz kenarı mahşer yerine döndü.

Deniz kıyısında ise çağrışı alan balinadan köpek balığına, ahtapottan Yunus balığına kadar irili ufaklı tüm deniz canlıları kaynaşıyordu.

Büyük kalabalık birbirine “Aslan kral bizi neden topladı?” diye merak ve heyecanla soruyor ama hiç biri sorunun cevabını bilmiyordu. Her kafadan çıkan farklı sesler ortalığı inletiyordu.

Çok geçmeden Aslan tüm haşmetiyle ulu ağaçların arasından çıktı. Ağır adımlarla yürüyerek her konsey toplantısında olduğu gibi meydanın ortasında dört tarafa hâkim yüksek kayanın üzerine tırmandı, kuyruğunu salladı, yelesini silkeledi. Keskin ve kararlı bakışlarıyla kalabalığa şöyle bir baktı, hemen herkes oradaydı ve büyük konsey üyeleri de yerlerini almıştı.

Ardından “Susun!” diye gürledi.

Kimi korkudan, kimi saygıdan, kimisi de Aslan Kralın ne söyleyeceğini merak ettiğinden bir anda sustu.

”Dostlarım! “ dedi “Sizi çok önemli bir sebepten dolayı buraya topladım“

Bütün hayvanlar korkuyla birbirine baktılar. Acaba içlerinden biri büyük bir suç işlemiş olabilir miydi? Homurdanma, haykırış... meydanı yeniden bir gürültü kaplamıştı.

Aslan bir kez daha gürlledi “Lütfen susun ve beni dinleyin. Şunu söylemeliyim ki yaşadığı hayattan memnun olanlar derhal buradan ayrılın ve yaşamlarına devam etsinler.”

Aslanın bu sözlerine hiçbir mana veremeyen kalabalık adeta şok olmuş, hiç biri yerinden kıpırdayamamıştı. Bir kaç dakika süren sessizliğin ardından Aslan “Sanırım yaşadığı hayattan memnun olanınız yok.” dedi ve devam etti.

“Hepinizin bildiği gibi artık eskisi gibi yaşam alanlarına sahip değiliz. Tabi bunun sorumlusunun insanlar olduğunu belirtmem gerek yoktur. Aslında onlarla yaşamak ilk başlarda güzeldi ama silah icat ettikten kendi türlerine bile acımayan birer vahşi yaratığa dönüştüler. Önceleri karınlarını doyurmak için etimizden, ısınmak ve örtünmek için kürkümüzden faydalanıyorlarken otlaklarımızı, meralarımızı ele geçirip kendilerine evler yaptılar, dağlarımızı, ormanlarımızı yok ettiler. Zaman ilerledikçe bu açgözlü yaratıkları doyurmamız imkansız hale geldi. Binlerce yıldır sürekli soykırımlarına maruz kaldık. Ne kadar türümüz yok oldu bilmiyoruz. Şimdi ise tüm türler yok olmanın eşiğinde. Çünkü insanlar kendi hırs ve ihtiraslarından başka hiçbir şeye önem vermiyorlar ve Dünya’yı yaşanmaz hale getiriyorlar. Bizlerde de dünyada yaşıyoruz. Bir şeyler yapmamızın vakti geldi hatta geçiyor bile. Yani kısacası yaşamımızı İnsanların insafına bırakamayız. Sizce de öyle değil mi?”

Aslan Kralın sözleri bütün hayvanları etkilemişti. Kral haklıydı.

İçinde buldukları bu durum karşısında çaresizlikleri hepsinin yüzlerine yansyordu. İnsanlar dünyayı ve dolayısıyla türlerini tehdit ediyorken onlar hiçbir şey yapamıyorlardı..

“Şimdi şikayeti ve isteği olan kimler varsa sırayla konseyin huzurunda konuşsun.” diyerek sözü toplantıya katılanlara bıraktı.

Geyik, karaca, yaban keçisi, Ceylan, cevap verdiler “Dağlarımızda rahatça gezemiyoruz her an korkunç bir tuzağa düşmek ve her an bir avcının kurşunuyla ölmekten çok korkuyoruz! ” dediler.

Aslan “ Kim rahat ki Ben de bir gün bir avcının avı olmaktan ne kadar korktuğumu kendime bile itiraf edemiyorum” diye mırıldandı.

Sonra kuşların tarafına döndü “Siz söyleyin! ”

Bütün kuşlar hep bir ağızdan avcılardan şikâyet çi olduklarını belirterek ayrıca “ İnsanlar havayı o kadar kirlettiler ki artık rahat nefes alıp uçamıyoruz” dediler.

Yunus balığı deniz canlıları adına konuştu.

“ Bizim derdimiz daha büyük. Avcılık yoluyla soykırım yapıyor, asla acımıyorlar. Milyonlarcamızı bir anda ağlarıyla yakalıyorlar. Bütün pisliklerini denizlerimize atıyor, yaşam alanlarımızı kirletiyorlar. Birçok türümüz yok oldu bile. Böyle devam ederse yakın bir gelecekte tamamen yok olmamız kaçınılmaz” dediler

Şempanzeler, goriller “Bizi kafeslere tkiyor, şehir şehir dolaştırıyorlar. Adına hayvanat bahçeleri dedikleri hapishanelerde komik hareketler yapmamızı istiyor sonra da, karşımıza geçip gülüyor, onurumuzla oynuyorlar. Aç bırakıyor, işkence yapıyorlar” dediler.

“Ya biz? ” diye sordu kutup ayısıyla penguen “Bizleri soğuk ve beyaz buzullarımızdan koparıp sıcak şehirlerde tarihi eser gibi sergiliyorlar. Gururumuzu beş paralık eden bu rezalete artık dayanamıyoruz. Hatta öyle ki bilinçsizce atmosferi kirleterek havayı ısıtmaları sonucunda kutuplardaki buzlar bile erimeye başladı. Yani gidişat kötü. Bizlerin de nesli tükenme tehlikesi altında.”

Tilki gelerek “ Bana kurnaz tilki diyorlar ama onlar benden çok daha kurnaz. Her defasında tuzaklarına düşüyorum. Beni öldürmekle yetinmiyor, acımasızca derimi soyup kürkümle odalarını süslüyorlar.” dedi ağlayarak.

Tilki o kadar içten ağladı ki oradaki tüm hayvanlar onunla birlikte hüngür hüngür ağladılar. Meydan ağlama sesiyle inledi.

Fil, gergedan, Samur, Rakun, Timsah daha niceisi gelip onlarda tilki gibi aynı dertten muzdarip olduklarını beyan ettiler.

Hepsi insanlardan şikayetçi oldular.

Sonra sırasıyla diğer hayvan liderleri de konseyin huzuruna gelip şikayetlerini ve isteklerini sıraladılar. Hepsinin tek bir ortak derdi vardı; İNSANLAR!

Bütün şikayetleri teker teker dinleyen aslan tekrar tepenin üzerine çıktı “Gördüğünüz gibi artık insanlarla birlikte aynı dünyada yaşamamız imkansız” dedi “ Zor olacağını biliyorum ama onlardan kurtulmamız şart. Bunun için önerilerinizi bekliyoruz”

Başta Aslan ve konsey üyeleri olmak üzere büyük topluluk kara kara düşünmeye başladı. Her kafadan ayrı bir ses çıkıyor; konuşmalar, tartışmalar, küçük kavgalarla geçen saatler sonrasında bile olaya mantıklı bir çözüm getiren olmadı. Çünkü onlar zayıf canlılardı. İnsanlar güçlü ve akıllıydılar, üstelik her türlü silahları vardı.

Derken akşam olmuş, güneş ufukta kaybolmaya yavaş yavaş karanlık çökmeye başlamıştı. Şikayetlerin,

sızlanmaların ardı arkası kesilmiyor ama bir türlü soruna çözüm bulunamıyordu .

Uzun süren istişarelerden olumlu hiçbir sonuç alınamamış, tüm ümitlerini kaybetmişlerdi. Toplantıyı daha fazla uzatmanın anlamı yoktu. Tam da Konsey toplantısına son vermeyi düşündükleri anda gökyüzünü kaplayan alaca karanlığın içinde karanlıklar lordu Yarasa belirdi. Narin kanatlarıyla uçup Aslan Kralın önünde kondu, diz vurup saygısını sundu. Minik suratında sinsi bir gülümseme vardı. “Sayın Kralım izin verirsiniz benim bir planım var” dedi.

Bütün hayvanlar bu küçük gece kuşunun koskoca insana hiçbir şey yapamayacağını düşündüklerinden kahkahalarla güldüler. Bu kez karanlık meydan kahkaha sesleriyle inledi.

Yarasa bu duruma aldırmadan, o gururlu ve kendisinden emin ses tonuyla konuşmaya devam etti.

“Bu işi bana bırakın kralım” dedi “İnsana öyle bir bela hazırladım ki bize ve dünyamıza yaptıkları kötülüklerin bedelini ağır ödeyecekler. Onları doğduklarına pişman edecek nefeslerini keseceğim.”

Öykü: Ceza

Nizamettin Uca

İğdır:27.03.2020: 00.15

.